

## הַלְבוֹת אִסּוּרֵי בִיָּאָה פֶּרֶק ב

א. כָּל הַכּוֹהֲנִים שְׁבֻזְמָן הֵזָה בַּחֲזָקָה הֵם כּוֹהֲנִים, וְאֵינָן אוֹכְלִין אֶלָּא בְּקִדְשֵׁי הַגָּבוֹל: וְהוּא, שֶׁתְּהִיָּה תְרוּמָה שְׁלֹדְבִיָּהֶם; אֲבָל תְּרוּמָה שְׁלֹתוֹרָה, וְחָלָה שְׁלֹתוֹרָה אֵין אוֹכֵל אוֹתָהּ אֶלָּא כּוֹהֵן מִיָּחָס.

ב. אֵיזָה הוּא כּוֹהֵן מִיָּחָס זֶה שֶׁהֶעִידוּ לוֹ שְׁנֵי עֲדִים שֶׁהוּא כּוֹהֵן בֶּן פְּלוֹנִי הַכּוֹהֵן, וּפְלוֹנִי בֶּן פְּלוֹנִי עַד אִישׁ פְּלוֹנִי, וְהוּא, הַכּוֹהֵן שֶׁשָּׁמַשׁ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ: שְׁאֵלוֹ לֹא בִדְקוּ בֵּית דִּין הַגָּדוֹל אַחֲרָיו, לֹא הָיוּ מְנִיחִין אוֹתוֹ לַעֲבֹד.

ג. לְפִיכָךְ אֵין בּוֹדְקִין מִן הַמִּזְבֵּחַ וּלְמַעַלָּה, וְלֹא מִן הַסִּנֵּה־דָרִין וּלְמַעַלָּה שְׁאֵין מְמַנִּין בַּסִּנֵּה־דָרִין אֶלָּא כּוֹהֲנִים וְלוֹיִים וְיִשְׂרָאֵלִיִּים מִיָּחָסִין.

ד. חָלָה בְּזֻמָּן הַזֶּה, וְאֶפְלוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֵינָהּ שְׁלֹתוֹרָה: שֶׁנֶּאֱמַר "בְּבֹאֲכֶם, אֶל-הָאָרֶץ" (במדבר טו, יח) בִּיָּאת כָּלְכֶם, וְלֹא בִיָּאת מְקַצְתְּכֶם; וְכִשְׁעָלוּ בִימֵי עֲזָרָא, לֹא עָלוּ כָּלָם. וְכֵן תְּרוּמָה בְּזֻמָּן הַזֶּה, שְׁלֹדְבִי סוֹפְרִים; וּלְפִיכָךְ אוֹכְלִים אוֹתָהּ הַכּוֹהֲנִים שְׁבֻזְמָנָו, שֶׁהֵן בַּחֲזָקָה.

ה. מִי שֶׁהֶעִידוּ לוֹ עֲדִים, שֶׁרְאוּהוּ שֶׁהָיָה אוֹכֵל תְּרוּמָה שְׁלֹתוֹרָה הָרִי זֶה מִיָּחָס; וְאֵין מַעְלִין לִיְחֻסִּין לֹא מִנְּשִׂאוֹת פָּפִים, וְלֹא מִקְרִיאָהּ בַּתּוֹרָה רֵאשׁוֹן, וְלֹא מִחֲלוּקַת תְּרוּמָה בְּבֵית הַגִּרְנוֹת, וְלֹא עַל פִּי עַד אֶחָד.

ו. כּוֹהֵן מִיָּחָס שֶׁאִמֵּר בְּנֵי הוּא זֶה, וְכּוֹהֵן הוּא אֵין מַעְלִין אוֹתוֹ לִיְחֻסִּין עַל פִּיו, עַד שֶׁיָּבִיא עֲדִים שֶׁהוּא בָּנוּ.

ז. כּוֹהֵן מִיָּחָס שֶׁיֵּצֵא הוּא וְאִשְׁתּוֹ שִׁידְעָנוּ שֶׁהִיא כְּשֶׁרָה, לְמַדִּינָה אַחֶרֶת, וּבָא הוּא וְהִיא, וּבָנִים כְּרוּכִין אַחֲרֶיהָ, וְאִמֵּר אִשָּׁה שֶׁיֵּצֵאת עִמִּי הִיא זֹה, וְאֵלוּ בָּנֶיהָ אֵינּוּ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים לֹא עַל הָאִשָּׁה, וְלֹא עַל הַבָּנִים. מִתָּה, וְאֵלוּ בָּנֶיהָ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים שְׁאֵלוּ בָּנֶיהָ; וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים עַל אִמָּן שֶׁהִתָּה כְּשֶׁרָה, מִפְּנֵי שֶׁכָּבֵד הַחֲזֵק שֶׁיֵּצֵא מֵעַמָּנוּ בְּאִשָּׁה כְּשֶׁרָה.

ח. יֵצֵא כּוֹהֵן מִיָּחָס לְמַדִּינָה אַחֶרֶת, וּבָא הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו, וְאִמֵּר אִשָּׁה זֹה נִשְׂאָתִי, וְאֵלוּ בָּנֶיהָ צָרִיךְ לְהָבִיא עֲדִים שֶׁאִשָּׁה זֹה כְּשֶׁרָה, וְאֵינּוּ מְבִיא עֲדִים שְׁאֵלוּ בָּנֶיהָ: וְהוּא, שֶׁיִּהְיוּ כְּרוּכִין אַחֲרֶיהָ. וְאִם בָּא בִּשְׁתֵּי נָשִׁים, וְהָבִיא רֵאִיָּה עַל הָאֶחָת אֶף עַל פִּי שֶׁהַבָּנִים קִטְּנִים וְכְרוּכִין אַחֲרֶיהָ, צָרִיךְ לְהָבִיא רֵאִיָּה עֲלֵיהֶם: שֶׁמָּא בָּנָיו מִן הָאַחֶרֶת הֵם, וְנִכְרְכוּ אַחֵר זֶה הַמִּיָּחָסֶת. בָּא הוּא וּבָנָיו, וְאִמֵּר אִשָּׁה נִשְׂאָתִי וּמִתָּה, וְאֵלוּ בָּנֶיהָ מְבִיא עֲדִים שֶׁאוֹתָהּ הָאִשָּׁה כְּשֶׁרָה הִתָּה, וְשְׁאֵלוּ בָּנֶיהָ.

ט. וְכִדִּין הַזֶּה דָּנִין בְּיִשְׂרָאֵל מִיָּחָס, וּבִלְוֵי מִיָּחָס; וְאַחֵר כָּךְ נַעֲדִיד עַל בָּנוּ זֶה שֶׁהוּא מִיָּחָס, כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה רָאוּי לַסִּנֵּה־דָרִין.

י. אֵין מַעְלִין מִשְׁטְרוֹת לְכַהֲנָה. כִּיצַד: הָרִי שֶׁהָיָה בִּשְׁטֵר פְּלוֹנִי כּוֹהֵן לָוֶה מִפְּלוֹנִי אוֹ הַלֹּוֹהוּ כָּךְ וּכָךְ, וְהָעֲדִים מִלְּמִטָּה אֵין מִחֲזִיקִין כּוֹהֵן זֶה שֶׁהוּא מִיָּחָס, שֶׁמָּא לֹא הֶעִידוּ אֶלָּא עַל הַמִּלּוֹה.

יא. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, לַעֲנִין יָחוּס. אֲבָל לַחֲזָקָה שֶׁיִּהְיֶה בַּחֲזָקַת כּוֹהֵן כְּכּוֹהֲנֵי זֶמֶן זֶה, וְיֹאכֵל בַּתְּרוּמָה וְחָלָה שְׁלֹדְבִי

סופרים, ובשאר קדשי הגבול מעלין מן השטרות, ועל פי עד אחד, ומנשיאות כפים, ומקריאה בתורה ראשון. וכן כוהן שאמר בני זה כוהן נאמן להאכילו בתרומה, ולהיותו בחזקת כוהן; ואינו צריך להביא ראיה, לא על הבנים ולא על האשה.

יב. שנים שבאו למדינה, זה אומר אני וחברי כוהן, וזה השני אומר אני וחברי כוהן אף על פי שנראין כגומלין זה את זה, הרי אלו נאמנין; ושניהם בחזקת כוהנים. וכן עד אחד שאמר ראיתי זה שנשא כפיו, או שאכל בתרומה, או שחלק על הגרן, או שקרא בתורה ראשון וקרא אחריו לוי מחזיקין אותו לפהנה על פיו. וכן אם העיד שזה קרא שני בתורה אחר כוהן, מחזיקין אותו בלויה.

יג. העיד שראה זה שחלק עם אחיו בבית דין, תרומה שהניח להן אביהן הכוהן אין מעלין אותו לפהנה בעדות זו: שמה חלל הוא, ולקח חלק ירשתו מתרומה למכרה.

יד. מי שבא בזמן הזה, ואמר כוהן אני אינו נאמן, ואין מעלין אותו לפהנה על פי עצמו: ולא יקרא בתורה ראשון, ולא ישא את כפיו, ולא יאכל בקדשי הגבול עד שיהיה לו עד אחד. אבל אוסר עצמו בגרושה וזונה וחללה, ואינו מטמא למתים. ואם נשא, או נטמא לוקה; והנבעלת לו ספק חללה. ואם היה מסיח לפי תמו, נאמן.

טו. כיצד: מעשה באחד שהיה מסיח לפי תמו ואמר, זכור אני כשאני תינוק, והייתי מרכב על כתפו של אבי שהוציאני מבית הספר, והפשיטני כתנתי והטבילני לאכל תרומה לערב, וחברי בודלין ממני, והיו קוראין אותי יוחנן אוכל חלות; והעלהו רבנו הקדוש לפהנה, על פי עצמו.

טז. נאמן הגדול לומר זכור אני כשהייתי קטן, וראיתי פלוני טובל ואוכל בתרומה לערב; ומחזיקין אותו בפהנה, בעדותו.

יז. מי שבא בזמן הזה, ואמר כוהן אני, ועד אחד מעיד לו, שאני יודע באביו שלזה שהוא כוהן אין מעלין אותו לפהנה בעדות זו, שמה חלל הוא: עד שיעיד, שזה כוהן הוא. אבל אם החזק אביו כוהן, או שבאו שנים והעידו שאביו שלזה כוהן הרי הוא בחזקת אביו.

יח. מי שהחזק אביו כוהן, ויצא עליו קול שהוא בן גרושה, או בן חלוצה חוששין לו, ומורדין אותו; בא עד אחד אחר כך והעיד שהוא כשר, מעלין אותו לפהנה על פיו. באו שנים אחר כך והעידו שהוא חלל, מורדין אותו מן הפהנה; בא עד אחד אחר כך והעיד שהוא כשר, מעלין אותו לפהנה שזה האחרון מצטרף לעד ראשון, והרי שניהם מעידין שהוא כשר, ושנים מעידים שהוא פסול: ידחו אלו ואלו וידחה הקול, שהשנים כמאה וישאר כוהן בחזקת אביו.

יט. אשה שלא שהת שלושה חדשים אחר בעלה, וילדה, ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון, והיה אחד מהן כוהן והשני ישראל הרי זה ספק כוהן; וכן אם נתערב ולד כוהן בולד ישראל, והגדילו התערבת כל אחד מהן ספק כוהן. ונותנין עליהן חמרי ישראל, וחמרי כוהנים: נושאים נשים

הָרְאוּיוֹת לְכַהֲנָה, וַאֲיֵנָן מִטְמְאִים לַמִּתִּים, וְלֹא אוֹכְלִין בְּתְרוּמָה;  
וְאִם נָשְׂאוּ גְרוּשָׁה, מוֹצִיאִין וַאֲיֵנָן לוֹקִין.

כ. שְׁנֵי כוֹהֲנִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ וּלְדוֹתֵיהֶם, אוֹ אִשָּׁת כוֹהֵן שֶׁלֹּא שָׁהָת  
אַחֵר בַּעֲלָהּ שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים, וְנִשְׂאָת לְכוֹהֵן אַחֵר, וַאֲיֵין יָדוּעַ  
אִם בֶּן תְּשֻׁעָה לְרֹאשׁוֹן אוֹ בֶּן שְׁבַעַה לְאַחֲרוֹן נוֹתֵנִין עַל הַיֶּלֶד  
חֲמֵרֵי שְׁנֵיהֶם: הוּא אוֹנֵן עֲלֵיהֶם, וְהֵן אֵינָן אוֹנְנִין עָלָיו, הוּא  
אֵין מִטְמֵא לָהֶם, וְהֵם אֵינָן מִטְמְאִין לוֹ; וְעוֹלָה בְּמִשְׁמְרוֹ שְׁלֹזָה  
וְשְׁלֹזָה, וַאֲיֵינוּ חוֹלֵק וְאִם הָיוּ שְׁנֵיהֶם בְּמִשְׁמֵר אֶחָד וּבֵית אָב  
אֶחָד, נוֹטֵל חֵלֶק אֶחָד.

כא. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּזִמְנָן שֶׁהֵן בָּאִין מִכּוֹחַ נִשְׁוֹאִין. אָבֵל  
בְּזָנוּת, גָּזְרוּ חֲכָמִים שֶׁמִּשְׁתַּקִּין אוֹתוֹ מִדִּין כְּהֵנָה כָּלֵל הוֹאִיל  
וַאֲיֵינוּ יוֹדֵעַ אָבִיו הַיֵּדָאִי וְנֶאֱמַר "וְהִיתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו"  
(במדבר כה, יג), עַד שִׁיהִיָּה זָרְעוֹ מִיַּחַס אַחֲרָיו.

כב. פִּיצָד: עֲשֶׂרָה כוֹהֲנִים שֶׁפָּרַשׁ אֶחָד מֵהֶם וּבָעַל, שֶׁהָרִי הַיֶּלֶד  
כוֹהֵן יֵדָאִי, וְאֵף עַל פִּי כֵן, הוֹאִיל וַאֲיֵינוּ יוֹדֵעַ אָבִיו שִׁתְיַחַס לוֹ  
מִשְׁתַּקִּין אוֹתוֹ מִדִּין כְּהֵנָה; וַאֲיֵינוּ עוֹבְדִים, וְלֹא אוֹכְלִים תְּרוּמָה, וְלֹא  
חוֹלֵק. וְאִם נִטְמֵא לַמִּתִּים, אוֹ נָשָׂא גְרוּשָׁה לוֹקָה, שְׂאִין כָּאֵן  
סִפְקָהּ.